CHƯƠNG 2301

Có người đào hố

Hạ Nhân đến khá sớm. Đợi gần nửa canh giờ, người của buổi đấu giá mới lục tục kéo vào.

Kết quả, y phát hiện chỗ này còn chưa ngồi kín.

Đến khi buổi đấu giá bắt đầu, chỗ ngồi trong hội trường cũng chỉ mới kín một phần ba.

Thấy cảnh này, sắc mặt Hạ Nhân tối sầm: Khá lắm, khá lắm...

Bên ngoài tuyên truyền rằng không có lệnh bài thì không được vào, nhưng thực tế căn bản chẳng có bao nhiêu người đến.

Mẹ kiếp, đây là lần đầu tiên từ khi lão tử bước vào con đường tu chân thấy một phòng đấu giá vắng vẻ đến vậy. Chẳng lẽ có bẫy gì sao?

“Hoan nghênh chư vị quang lâm buổi đấu giá của thương hội Vấn Đỉnh chúng ta!”

“Những món đồ trong buổi đấu giá trước đó đã được liệt kê trong danh sách đấu giá. Hiện giờ tuy có vài thay đổi, nhưng tổng thể không lớn!”

Một người đàn ông béo mặc đạo bào màu xám đứng trên đài đấu giá chính, chậm rãi lên tiếng.

Hắn lải nhải một hồi lâu, giới thiệu rất nhiều quy tắc, sau đó mới bắt đầu đấu giá.

“Chư vị, tiếp theo là món đồ đấu giá đầu tiên... Đây là vật một vị đạo hữu gửi bán!”

Người chủ trì phất tay, lấy ra một chiếc hộp ngọc rồi nói: “Trong hộp ngọc này là một tia Hồng Mông Tử Khí thuần chính...”

“Chư vị cứ yên tâm, thoải mái phóng thần niệm vào xem!”

Hạ Nhân câm nín một hồi: Khá lắm, trực tiếp xếp Hồng Mông Tử Khí của ta lên đầu tiên luôn.

“Tử khí này không nhiều không ít, vừa đủ để tẩy luyện thân thể cho một đệ tử!”

“Không tệ. Nếu đưa cho đệ tử đã mất trí tuệ, nói không chừng còn có thể khôi phục linh trí!”

Trong buổi đấu giá, không ít người lên tiếng.

Người chủ trì nói: “Bần đạo xin nhắc lại một lần nữa, đây là vật do một vị đạo hữu gửi bán. Mọi người có thể tùy ý ra giá, nhưng vị đạo hữu gửi bán nói rằng không cần thần kim, chỉ cần dùng vật đổi vật!”

“Mỗi người chỉ có một cơ hội ra giá. Sau khi vị gửi bán xem trọng vật của các vị, tự nhiên sẽ tìm đến các vị!”

Ngay sau đó, có người bắt đầu ra giá.

“Ta ra một phần bản nguyên lục phẩm. Thuộc tính ngũ hành và thuộc tính không gian ta đều có, tùy ý chọn, tất cả đều là hàng thượng phẩm!”

“Lão phu ra ba viên Tôn Vương Đan cực phẩm!”

“Bản cung ra một kiện thần khí thất phẩm hạ phẩm!”

“Bản tọa ra giá một con thần thú lục phẩm, tu vi Thần Vương cảnh trung kỳ!”

“Trên người ta có một bộ công pháp thần thông địa giai cực phẩm. Nếu vị đạo hữu gửi bán cần, ta có thể đưa cho người ấy xem!”

Giá trị của Hồng Mông Tử Khí tuyệt đối không cần phải bàn, nên giá mà mọi người đưa ra cũng khá hợp lý!

Giao dịch những thứ ở cấp độ này không có sự công bằng tuyệt đối, chỉ xem bên nào cần hơn.

Hơn hai mươi người ra giá, đáng tiếc Hạ Nhân không nghe được thứ mình muốn.

Cuối cùng, người chủ trì đập mạnh búa xuống, nói: “Xin lỗi chư vị, vị gửi bán không nhìn trúng vật đối giá mà mình muốn... Món bảo vật thượng phẩm này không bán được...”

“Tiếp theo, đấu giá món thứ hai!”

“Chư vị, nơi này của ta có một chiếc nhẫn, mời các vị dùng thần niệm thăm dò thử!”

“Trong chiếc nhẫn này có ba giọt tinh huyết tâm mạch của một vị thần vu cảnh Vu Hoàng. Thần huyết của Vu tộc này có thể dùng để luyện chế một số thần đan đặc biệt, cũng có thể dùng để luyện thể, hoặc dùng để nuôi bằng máu cho một số thần sủng!”

“Chư vị có thể ra giá. Giá khởi điểm là mười nghìn thần kim thượng phẩm, chỉ nhận thần kim thượng phẩm!”

Thứ này vốn không có trong danh sách đấu giá ban đầu. Hạ Nhân dùng thần niệm quét qua, quả nhiên trong chiếc nhẫn có ba giọt tinh huyết.

“Ta ra mười nghìn thần kim thượng phẩm!” Hạ Nhân là người đầu tiên ra giá.

Nhưng tinh huyết dù sao cũng không phải bảo vật vô thượng, người ra giá không nhiều. Khi giá được đẩy lên năm mươi nghìn thì về cơ bản đã chẳng còn ai ra giá nữa.

Cuối cùng, Hạ Nhân dùng năm mươi nghìn thần kim thượng phẩm mua được ba giọt tinh huyết Vu Hoàng.

Đừng thấy chỉ có ba giọt nhỏ bé, đây chính là tinh huyết của Vu Hoàng đấy.

Vu tộc tu luyện sức mạnh khí huyết nhục thân, vì vậy cùng ở cảnh giới Hoàng, năng lượng ẩn chứa trong tinh huyết Vu Hoàng cùng phẩm chất vượt xa tinh huyết Thần Hoàng.

Mấy món đồ đấu giá tiếp theo đều là thần khí, Hạ Nhân bắt đầu cảm thấy ỉu xìu.

Nhiều năm qua y đã giết không biết bao nhiêu Thần Vương và Thần Hoàng, số thần khí trên người đã đủ dùng từ lâu.

Chỉ tính riêng đan đỉnh dùng để luyện đan, y đã có bốn cái lục phẩm.

Những món đồ tiếp theo không có thứ nào khiến Hạ Nhân hứng thú.

Y chỉ chờ viên thần đan thần bí phía sau.

Nếu viên thần đan thất phẩm này không phải Đại Đạo Đăng Hoàng Đan, lão tử chẳng buồn liếc mắt, sẽ lập tức rời đi.

Kết quả, chưa đợi được thần đan thất phẩm, Hạ Nhân đã đợi đến mức toàn thân dựng đứng lông tơ.

“Chư vị...” Người chủ trì lấy ra một chiếc hộp ngọc khác, đặt hộp lên bàn rồi nói: “Trong hộp này có một khối gỗ đặc biệt, là thần mộc bát phẩm tên Thiên Chân Mộc. Loại gỗ này có thể hấp thụ đạo pháp!”

“Hiện giờ trên khối gỗ này đã hấp thụ đạo pháp không gian cấp Đế!”

“Món đồ đấu giá này nhận thần kim thượng phẩm, giá khởi điểm là một triệu thần kim thượng phẩm... Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm mươi nghìn. Mời chư vị ra giá!”

Hạ Nhân lập tức hít sâu một hơi lạnh.

Cả phòng đấu giá xung quanh cũng trực tiếp sôi trào.

“Trời ơi, còn có đạo pháp không gian cấp Đế sao?”

Mọi người xì xào bàn tán, liên tục kinh hô.

Đồng tử Hạ Nhân hơi co lại.

Chẳng lẽ lão già Không Gian Thần Đế kia đã đến đây?

Không tìm được Trịnh Đại Xa, hắn bèn lần theo manh mối tìm Trịnh Hồng Lộc, sau đó đến Thánh Đan thành sao?

Đệch... đệch... đệch...

Tên khốn này đúng là âm hồn bất tán.

Khối Thiên Chân Mộc bát phẩm gì đó này e là có liên quan đến hắn.

Nếu Thiên Chân Mộc có liên quan đến hắn, vậy thần đan phía sau có phải cũng liên quan đến hắn không?

Hạ Nhân không tham gia đấu giá, chỉ bình thản đứng ngoài quan sát.

Sau đó y kinh ngạc phát hiện, tuy mọi người rất chấn động trước Thiên Chân Mộc, nhưng người thật sự ra giá lại chẳng có mấy ai.

Nếu không phải người chuyên tu luyện đạo pháp hoặc thần thông không gian, chỉ cần hiểu sơ sơ chút da lông về không gian là đủ, căn bản không cần thiết phải lĩnh ngộ chân nghĩa đạo pháp cấp Đế.

Thứ này, ngươi không đem đến Không Gian thần quốc đấu giá, lại chạy đến Đan Dược thần quốc làm gì?

Rõ ràng là đặc biệt câu người tu luyện đạo pháp không gian.

Cuối cùng, Thiên Chân Mộc rơi vào tay một người phụ nữ béo.

“Tiếp theo là thần đan thất phẩm!” Người chủ trì nói đến đây thì dừng lại một thoáng.

Vô số người lộ vẻ mong đợi.

“Ha ha... Như các vị mong muốn...” Người chủ trì cười cười, nói: “Đan này chính là thần đan cực phẩm thất phẩm, Đại Đạo Đăng Hoàng Đan dùng để phá giới...”

“Vật này do một vị tiền bối gửi bán...”

“Vị tiền bối ấy chỉ cần dùng vật đổi vật, không cần thần kim!”

“Mỗi người đều có một cơ hội ra giá, mời!”

Đại Đạo Đăng Hoàng Đan được đặt ngay trên đài đấu giá chính.

Hơn trăm người xung quanh đều bận rộn ra giá.

Hạ Nhân lại lâm vào thế khó xử: Có nên ra giá không?

Bây giờ y gần như đã chắc chắn tám phần rằng đây chính là cái bẫy do lão già Không Gian kia đào sẵn.

Nhưng... Trịnh Hồng Lộc lại đang cần một viên thần đan cực phẩm.

Hạ Nhân hít sâu một hơi, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định vẫn không ra tay!

“Nơi này của ta có một kiện thần khí thất phẩm, cùng mười một chiếc ngọc tỷ. Những chiếc ngọc tỷ này có khả năng ngưng tụ sức mạnh hương hỏa!”

“Tại hạ có một cuộn trục thần kỳ, do Vu tộc lưu lại từ thời thượng cổ, bên trong chứa phương pháp luyện huyết!”

“Bần đạo nơi này có một truyền thừa kiếm ý...”

Những người xung quanh bắt đầu lần lượt ra giá.

CHƯƠNG 2302

Tập thể sưu hồn

“Các vị đạo hữu vừa ra giá tham gia đấu giá Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cấp bảy, xin hãy theo ta!”

“Chủ nhân của thần đan muốn gặp các vị!”

Hơn một trăm tu sĩ, từ Thần Tôn cảnh đến Thần Vương cảnh đều có, lần lượt đứng dậy, đi theo người chủ trì đấu giá xuống lầu.

Hạ Nhân không đi, bởi vì hắn căn bản chưa từng tham gia đấu giá.

“Trường Sinh đạo hữu...” Đạo nhân Phi Hạc đi đến bên cạnh Hạ Nhân, đưa hộp ngọc cho hắn: “Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng đạo hữu đã đấu giá được vật mình muốn!”

“Ha ha!” Hạ Nhân nói: “Chỉ là vài giọt tinh huyết mà thôi, không đáng nhắc tới!”

“Đa tạ Phi Hạc đạo hữu!” Hạ Nhân nhận lấy hộp ngọc rồi lập tức cất đi.

Phi Hạc vẫn còn chưa cam lòng: “Đạo hữu, có người thật sự vừa ý thứ này của ngươi, có thể mượn một bước nói chuyện không?”

“Người đó muốn nói chuyện đàng hoàng với ngài.”

“Ngươi cứ yên tâm, trong thương hội Vấn Đỉnh chúng ta, chúng ta bảo đảm an toàn cho ngươi!”

Hạ Nhân hỏi: “Người đó có tu vi thế nào?”

Phi Hạc nói: “Đạo hữu yên tâm, giống như ngươi và ta, đều là tu vi Thần Tôn cảnh!”

Hạ Nhân gật đầu: “Được… vậy ngươi sắp xếp một nơi, chúng ta nói chuyện!”

“Mời… đi theo ta, xuống nhã gian ở tầng một!”

Hạ Nhân đi theo Phi Hạc đến nhã gian ở tầng một!

Trong nhã gian đã có một tu sĩ ngồi sẵn.

Trên người nữ tu mặc đạo bào màu lam, dung mạo không tầm thường, bên dưới tà áo xẻ còn lộ ra một đoạn chân dài trắng nõn.

Hạ Nhân không dùng thần niệm, chỉ mở mắt Chân Thực Động Hư nhìn một cái, đã thấy rõ thông tin của nữ nhân.

Thần cách giữa mi tâm dường như là thuộc tính Lôi biến dị trong ngũ hành, số lượng thần khiếu hiện ra trên người nữ nhân này là hai mươi bảy!

Hai mươi bảy, đã là cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ kém số lượng thần khiếu mà Hạ Nhân hiển lộ ra một cái.

“Trường Sinh đạo hữu, mời ngồi!” Phi Hạc cười ha hả mời Hạ Nhân ngồi xuống, rồi nói: “Vị này là Thanh Trúc đạo hữu, nàng tu luyện đạo pháp thuộc tính Lôi!”

“Xin chào!” Thanh Trúc thân thiện nhìn Hạ Nhân, nói: “Là Trường Sinh đạo hữu phải không… ta tên Thanh Trúc!”

“Ừm… ta có một đứa con trai!”

“Ban đầu nó cũng mở được hai mươi bảy thần khiếu như ta, vốn rất có cơ hội dựa vào đạo pháp tu luyện đến cảnh giới Thần Hoàng, nhưng lại bị kẻ thù phế mất sáu thần khiếu. Giờ tu vi của nó đã đình trệ, không tiến thêm được nữa. Những năm qua, ta vẫn luôn tìm kiếm Hồng Mông Tử Khí, hy vọng có thể tu bổ thần khiếu cho nó!”

“Một sợi Hồng Mông Tử Khí trong tay ngươi, ta nhất định phải có được!”

“Trường Sinh đạo hữu, ngươi cứ ra giá đi, chỉ cần đừng quá vô lý là được!”

“Ấy ấy…” Phi Hạc cũng phụ họa bên cạnh: “Mọi người đều là đồng đạo, có thể giúp một tay thì cứ giúp một tay!”

Hạ Nhân nói: “Được… Thanh Trúc đạo hữu, vừa rồi trong lúc đấu giá, ngươi cũng đã thấy người khác đưa ra giá gì rồi!”

“Chỉ cần ngươi lấy ra thứ khiến ta hài lòng, sợi Hồng Mông Tử Khí này ngươi có thể mang đi!”

“Không có!” Thanh Trúc lắc đầu: “Vật phẩm trên người thiếp đều cực kỳ tầm thường, đạo hữu chưa chắc đã để mắt tới!”

“Hay là vẫn nên để đạo hữu nói cho ta biết nhu cầu của ngươi đi!”

Hạ Nhân nói: “Nhu cầu của ta à… vậy… đưa ta một đoàn bản nguyên đan đạo cấp bảy cũng được!”

“Nếu không có bản nguyên đan đạo, những thuộc tính khác ta xem thử cũng được!”

“Cái này…” Sắc mặt Thanh Trúc khổ sở: “Đạo hữu… ta thật sự không có!”

Nói đến đây, Thanh Trúc liếc mắt ra hiệu với Phi Hạc.

Phi Hạc hiểu ý, lập tức đứng dậy nói: “Trường Sinh đạo hữu, Thanh Trúc đạo hữu, hai người cứ nói chuyện, ta ở đây không tiện nữa rồi!”

Trong nhã gian chỉ còn lại Hạ Nhân và đạo nhân Thanh Trúc.

“Hô…” Thanh Trúc hít sâu một hơi, nói: “Trường Sinh đạo hữu, nói thẳng với ngươi vậy… trên người ta thật sự không có thứ gì đáng giá, trước đây ta cũng có một ít tài nguyên tu luyện, nhưng đều dùng để tìm kiếm bảo vật khắp nơi cho con trai rồi!”

“Ta… ta…” Thanh Trúc ngượng ngùng vò vạt áo, đôi chân dài thò ra khỏi đạo bào màu xanh đậm. Giọng nàng mang theo vẻ thẹn thùng, e dè, lại phảng phất một tia quyến rũ: “Nếu đạo hữu bằng lòng, ta có thể làm thiếp của ngài, một vạn năm…”

Dung mạo nữ nhân này thật ra cũng không tệ.

Nhưng… Hạ Nhân thật sự không phải loại người nhìn thấy nữ nhân là không bước nổi, trừ kiểu như Trịnh Đại Xa.

“Chuyện này… ha ha ha…” Hạ Nhân lắc đầu: “Tại hạ không thích chuyện đó!”

Vừa rồi sắc mặt nữ nhân tuy có chút lúng túng, nhưng vẫn xem như tự nhiên.

Bây giờ bị Hạ Nhân thẳng thừng từ chối, sắc mặt nàng thế mà lập tức đỏ bừng.

“Đạo hữu… chê thiếp sao?” Nữ nhân nghiến răng, nói: “Nếu đạo hữu cảm thấy một vạn năm không đủ, thiếp có thể trao thân cho ngài một nguyên!”

Nữ nhân lại nói: “Mười nguyên…”

“Không phải vấn đề thời gian dài hay ngắn!” Hạ Nhân cười khổ: “Không giấu gì ngươi, tại hạ đã có đạo lữ!”

“Hô…” Nữ nhân hít sâu một hơi, nói: “Ta thấy đạo hữu đã mua được ba giọt tinh huyết Vu Hoàng trong hội đấu giá!”

Hạ Nhân gật đầu: “Ừm… không sai, ta tu luyện luyện thể, đôi khi sẽ dùng đến máu!”

“Ta có thể nói cho đạo hữu một tin tức!” Thanh Trúc nói: “Ta biết nơi nào có máu!”

“Năm xưa ta từng đến một bí cảnh, trong bí cảnh đó từng nhìn thấy một huyết trì!”

“Nếu đạo hữu tin ta, ta sẽ dẫn ngươi qua đó!”

Hạ Nhân cười khẽ: Vụng về quá.

Muốn giết người cướp của, nhưng diễn xuất này cũng non nớt quá rồi.

“Vậy sao?” Hạ Nhân cười cười, ngoài mặt giả vờ thuận theo: “Thật sao?”

“Thật!” Nữ nhân gật đầu: “Nhưng… đến lúc đó ta phải dẫn theo Phi Hạc đạo hữu, ta tin ông ấy, hơn nữa lá gan của ta khá nhỏ!”

Hạ Nhân còn chưa kịp đồng ý thì bỗng nghe trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng sấm nổ.

“Kẻ nào ở đây… thi triển tà thuật…”

Âm thanh cuồn cuộn vang vọng, tựa như thiên lôi giáng xuống.

Trong nháy mắt, Hạ Nhân bị uy áp khổng lồ kia cố định tại chỗ.

Sắc mặt Thanh Trúc cũng trắng bệch: “Không ổn... đây là giọng của Đan Đế... sao lão nhân gia lại tới đây?”

“Ha ha ha...” Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc khác truyền đến: “Lão dược đỉnh, đừng vội mà...”

“Bản đế chỉ tùy tiện chơi đùa một chút thôi...”

“Ngươi cũng biết, thần phi của bản đế đã mất tích. Ta tra được nơi cuối cùng nàng mất tích chính là ở Thánh Đan thành của các ngươi!”

“Ta muốn sưu tìm một phen, ngươi sẽ không để bụng chứ?”

Hạ Nhân phun ra một ngụm máu: Mẹ kiếp... Không Gian Thần Đế!

Có ý gì đây? Tên khốn này lúc này đang sưu hồn ở đây sao?

Trong nháy mắt, vô số tin tức lóe qua đầu óc Hạ Nhân.

Tên khốn này lấy ra đạo pháp không gian cấp Đế, cùng với Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm cấp bảy, mục đích chính là dụ rắn ra khỏi hang!

Nhưng tên này cũng thật sự nhàn hạ, chẳng cần biết đúng sai, cứ thế sưu hồn từng người một.

Nếu không, kiếp nạn này thật sự không thể tránh khỏi rồi!

“Hừ...” Chỉ nghe Đan Đế hừ lạnh một tiếng, sau đó không còn âm thanh gì nữa.

Ngay sau đó, đất trời sáng rõ trở lại, đế uy trên đầu Hạ Nhân và Thanh Trúc cũng biến mất.

Còn Không Gian Thần Đế, e rằng tên khốn đó vẫn đang sưu hồn.

“Trường Sinh đạo hữu, nơi này hình như không được...” Sắc mặt Thanh Trúc khó coi.

Hạ Nhân gật đầu: “Đúng vậy... vậy chúng ta ra ngoài nói chuyện!”

CHƯƠNG 2303

Là người thật thà

Hạ Nhân, đạo nhân Phi Hạc và Thanh Trúc cùng nhau bước ra khỏi thương hội.

“Đạo hữu Trường Sinh!” Phi Hạc chắp tay, nói: “Các vị nói chuyện thế nào rồi?”

Hạ Nhân bĩu môi, nói: “Chuyện này còn phải hỏi đạo hữu Thanh Trúc!”

Trong mắt Hạ Nhân, hai người này kẻ tung người hứng, giả tạo hết sức.

“Ha ha ha…” Phi Hạc nhìn sang Thanh Trúc: “Đạo hữu Thanh Trúc, nói đi, thế nào rồi?”

Sau biến cố xảy ra tại thương hội, lúc này hầu như tất cả mọi người đều đã rút khỏi đó, bởi ai cũng biết trong thương hội có một vị Thần Đế không thể chọc vào đang tiến hành sưu hồn.

“Đi theo ta… nơi này không thích hợp nói chuyện!”

Nàng lại dẫn Hạ Nhân và Phi Hạc đi xa khỏi thương hội một đoạn rất dài, sau đó mới dừng bước, nói: “Đạo hữu Trường Sinh… thiếp thân thật sự không lừa ngươi, trong một bí cảnh nào đó, ta từng nhìn thấy một ít máu!”

“Hơn nữa, máu đó còn mang thuộc tính hỏa…”

“Lúc ngươi luyện thể, dùng máu thuộc tính hỏa để rèn luyện bản thân là vừa hay, điều này cũng có ích cho con đường luyện đan sau này của ngươi!”

Hạ Nhân nói: “Thuộc tính hỏa?”

“Máu mà cũng phân thuộc tính sao?”

Đây là lần đầu tiên Hạ Nhân nghe nói đến chuyện này.

“Ta cũng không biết!” Vẻ mặt Thanh Trúc có phần hoảng hốt, nàng nói: “Dù sao thì ta chỉ ngửi thấy một tia khí tức thuộc tính hỏa từ trong thứ máu đó!”

Hạ Nhân nói: “Vậy ngươi kể lại tình hình trong bí cảnh lúc đó đi!”

“Ừm…” Thanh Trúc nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Đó là một hang động!”

“Ở sâu trong hang động có một huyết trì… cũng không thể nói là huyết trì, đúng hơn phải nói là một tảng đá. Trên tảng đá không ngừng có máu nhỏ xuống, rơi vào một chỗ lõm bên dưới, tạo thành một vũng máu!”

“Phẩm cấp của vũng máu đó cực kỳ cao, đến ta cũng không thể hấp thu!”

“Hơn nữa, trong máu đó thật sự có sức mạnh đạo pháp thuộc tính hỏa!”

Hạ Nhân khẽ cau mày: “Ngươi có từng lấy một ít về không?”

“Không có!” Thanh Trúc lắc đầu.

Hạ Nhân cười: “Đạo hữu Thanh Trúc... thứ máu cao cấp như vậy, ở Thần giới chính là chí bảo. Tùy tiện mang đến thương hội nào cũng có thể đổi được một khoản tiền lớn, vậy mà ngươi nhìn thấy lại không lấy sao?”

“Đạo hữu Trường Sinh!” Phi Hạc ở bên cạnh cười khẩy một tiếng, nói: “Ngươi đang lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử đấy... ta vẫn hiểu khá rõ đạo hữu Thanh Trúc, ngày thường nàng không lừa người!”

“Phẩm hạnh của nàng, ta có thể đảm bảo!”

Hạ Nhân cười cười: Được rồi, phẩm hạnh của nàng thì ngươi đảm bảo, còn phẩm hạnh của ngươi thì không ai đảm bảo, đúng không?

“Chuyện là thế này!” Thanh Trúc nói: “Lúc đó khi ta ở trong bí cảnh, cũng đang bị người ta truy sát...”

“Hơn nữa, bên cạnh huyết trì còn có một dị thú sức chiến đấu khá mạnh canh giữ. Khi ấy ta không có tâm trạng giao chiến với dị thú nên đã bỏ chạy!”

“Nhưng huyết trì đó tuyệt đối là thật!”

Hạ Nhân nói: “Được rồi, bây giờ ngươi định làm thế nào?”

Thanh Trúc nói: “Bí cảnh đó nằm ngay trong Vấn Đỉnh Thần Quốc của chúng ta, thuộc quyền quản lý của một thần vực nào đó trong thần quốc. Nếu đạo hữu bằng lòng, ta có thể dẫn ngươi đến bí cảnh ấy. Chỉ cần bỏ ra một ít tài vật là có thể vào được!”

“Đến lúc đó ta sẽ đích thân dẫn ngươi đến huyết trì!”

“Như vậy, sau khi đạo hữu lấy được tinh huyết ở nơi đó, nếu ngươi hài lòng thì giao luồng Hồng Mông Tử Khí cho ta!”

Ánh mắt Hạ Nhân đảo qua Phi Hạc và Thanh Trúc, nói: “Được!”

Thanh Trúc nói: “Ta còn một yêu cầu!”

Thanh Trúc nói: “Ta là người khá nhát gan, sợ ngươi có ý đồ bất chính với ta, nên bần đạo muốn để đạo hữu Phi Hạc đi cùng!”

“Mong đạo hữu đừng trách, cũng đừng suy nghĩ nhiều!”

Hạ Nhân cười ha hả, nói: “Không sao, ta tự có cách ứng phó!”

“Đạo hữu Thanh Trúc, dẫn đường đi!”

“Chỉ cần máu ở đó thật sự giống như lời ngươi nói, ta sẽ giao luồng Hồng Mông Tử Khí này cho ngươi!”

Hạ Nhân đồng ý vô cùng dứt khoát.

Ba người rời khỏi thành, sau đó bay thẳng vào hư không.

Thanh Trúc phất tay, mở ra một chiếc thần chu. Tốc độ của thần chu khá nhanh, chở ba người lao đi vun vút.

Hạ Nhân hỏi: “Mất bao lâu mới đến nơi?”

Thanh Trúc nói: “Khoảng ba tháng đường đi!”

Ba tháng đối với Hạ Nhân mà nói cũng không算 là lâu.

Hạ Nhân tùy tiện tìm một căn phòng trên thuyền rồi vào ở, sau đó bắt đầu ngộ đạo.

Thế nhưng điều khiến Hạ Nhân hơi bất ngờ là con thuyền bay suốt một tháng mà hai người vẫn không hề ra tay với hắn.

Theo lẽ thường, chẳng phải hai tên này nên ra tay với ta sao?

Hai người liên thủ làm thịt ta, sau đó giết người cướp của?

Đến tháng thứ hai, hai người vẫn chưa động thủ.

Đến tháng thứ ba, phi thuyền trực tiếp dừng lại ở một tòa đại thành.

“Đạo hữu Trường Sinh…” Thanh Trúc nói: “Chính là nơi này…”

“Bí cảnh đó thuộc quyền quản lý của phủ thành chủ Cự Môn Thành. Chúng ta phải đến phủ thành chủ làm một số thủ tục trước, nộp phí để lấy lệnh bài, khi ấy mới có thể tiến vào!”

Hạ Nhân cười cười: “Được… dẫn đường đi!”

Hắn nghĩ: Chẳng lẽ hai người này không nắm chắc việc làm thịt ta, nên định dùng trận pháp để vây khốn ta?

Mãi đến khi ba người bước ra khỏi phủ thành chủ, mỗi người cầm trên tay một tấm lệnh bài cho phép vào bí cảnh, Hạ Nhân mới hoàn toàn hiểu ra: Mẹ kiếp...

Hai tên này chẳng lẽ ngay từ đầu đã không định giết người cướp của sao?

Bọn họ thật sự muốn dẫn ta đến bí cảnh tìm huyết trì?

Trong Thần giới lại có người thật thà đến vậy sao?

“Đạo hữu Trường Sinh... ta nói trước nhé... trong bí cảnh đó có một mức độ nguy hiểm nhất định!”

“Có điều cả ba chúng ta đều là Thần Tôn cảnh, nếu đồng tâm hiệp lực thì hẳn là không có vấn đề gì!”

“Tấm lệnh bài màu trắng này là chìa khóa để tiến vào đó, còn lệnh bài màu xanh có thể lập tức truyền tống ra ngoài!”

“Nếu gặp nguy hiểm thì bóp nát nó là được!”

“Có điều cần thời gian kích hoạt khoảng ba nhịp thở!”

Hạ Nhân gật đầu: “Bí cảnh cách đây bao xa?”

Thanh Trúc nói: “Không xa, đi thuyền khoảng bảy ngày!”

Sau khi rời khỏi Cự Môn Thành, ba người lại ngồi phi thuyền bay thêm bảy ngày, cuối cùng cũng đến lối vào bí cảnh.

Toàn bộ thành trấn bị phong ấn trong một tòa đại trận khổng lồ.

Ba người Hạ Nhân giao lệnh bài màu trắng ra, sau đó trực tiếp bước vào đại trận, xem như đã tiến vào tòa tiểu thành.

Thanh Trúc không dừng lại đi dạo trong tiểu thành mà trực tiếp vượt qua nó, đáp xuống rìa bí cảnh.

Hạ Nhân nhìn bí cảnh trước mắt, đôi mắt hơi nheo lại.

Nhìn một cái, nơi này giống như đã đi đến tận cùng của bầu trời.

Vực sâu trước mắt Hạ Nhân trông không giống một khe nứt, nhưng hắn tin chắc nó nhất định là một khe nứt.

Bởi vì vực sâu dù rộng đến đâu thì nhất định cũng phải có giới hạn.

Chỉ là hiện giờ, bằng mắt thường và thần niệm đơn thuần, hắn không thể chạm đến rìa của nó mà thôi.

Vì vậy nhìn thoáng qua, cảnh tượng trước mắt thật sự giống như tận cùng của mặt đất.

Một bên là đất liền, một bên là vực sâu vô tận.

Trong vực sâu tràn ngập khí tức và dòng khí màu xám.

Loại khí tức này không phải Hỗn Độn chi khí, cũng không phải bất kỳ loại nào trong ma khí hay âm khí.

Cụ thể là loại khí tức gì, Hạ Nhân cũng không thể nói rõ.

Thanh Trúc nói: “Vực sâu này rộng lớn đến mức khó tin, những luồng khí tức màu đen bên dưới lại có thể ngăn cách thần niệm. Tương truyền, cho dù là thượng thần đạt cảnh giới Thần Đế đi xuống, thần niệm cũng không thể sử dụng!”

Hạ Nhân hỏi: “Khí tức này có độc không?”

“Không có!” Thanh Trúc lắc đầu, “Khí tức nơi này sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho người bình thường!”

“Chỉ che khuất thần niệm và khí tức mà thôi!”

“Vì vậy đối với chúng ta, vực sâu này mới trở nên vô cùng rộng lớn mênh mông!”

“Đạo hữu Trường Sinh, đi theo ta…” Thanh Trúc vút một cái hóa thành luồng sáng, lao xuống vực sâu phía dưới.

Hạ Nhân và Phi Hạc lập tức theo sát phía sau.